

Helliggørelse - at være hellig.

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

De 2 store hovedstykker i den kristne lære er det om Kristi forsoning og tilegnelsen ved tro på den ene side – og helliggørelse i os på den anden. -

Den, som har mødt den hellige Gud og hans hellige vilje, har opdaget, at kristendom er over evne. Kristendom er ikke engang et tillæg til vort liv, men et nyt liv, som endda er væsensforskelligt fra vort naturlige.

Vi magter ikke retfærdiggørelsen fra Gud. Vi kan intet lægge til den. Den findes endda uden for os ved en retfærdighed, vi ikke har i os eller får i os. Den er uforskyldt – et af de allersværeste ord at stave for os. Retfærdiggørelsen er at vi fremstilles for Gud som retfærdige i Kristus, som var retfærdig, som om vi aldrig havde syndet (Pontoppidan). Det sker ved den tro, vi ikke har, men som kommer ved Ordet om Kristus, når ordet om syndernes forladelse forkyndes os (Ap.G.13,38-39). En tro, som ikke lader sig analysere, men som eksisterer ved Ordet om Kristus alene.

Men vi magter heller ikke helliggørelsen. Helliggørelsen er, at Kristus og hans liv åbenbares for mennesker gennem de troende. Begge dele beror på, at Kristus er død og oprejst fra de døde for os - (Gal.2,20 og 2.Kor.5,14-15).

”Kommer helliggørelsen af retfærdiggørelsen” spurgte en elev engang.

Ja, helliggørelse er ikke en ny lov, noget vi nu skal og i nogen måde kan. Retfærdiggørelse og helliggørelse hører organisk sammen – det er en gave i og med Kristus; men de hører ikke automatisk sammen. De hører så meget sammen,

1) at den, som ikke er retfærdiggjort for Gud og dermed i sin samvittighed er friet fra syndens dom og i Kristus salig, hellig, ren og god, den skal aldrig bekymre sig om helliggørelse. Det har ingen interesse. - Vil man ved helliggørelse befri sig for sine synder lever man i mørke og uden Gud. -

De hører så meget sammen

2) at er talen om retfærdiggørelsen i Kristus uklar og usand, bliver helliggørelsen det også, og så bliver den en ny byrde, noget man vil magte, men kommer dårligt eller forræderisk fra.

Dansk kristenliv står i fare for at tale afsvækket om retfærdigheden i Kristus og derfor falsk om helliggørelsen. "Er læren om retfærdiggørelsen god, bliver alt andet godt". siger Luther.

Helliggørelse er ganske vist ikke en forbedring eller en opbyggelse af det gamle menneske i den troende. Det gamle menneske er uforbederligt og uigenkaldeligt vanhelligt. Men helliggørelse er at leve i det, som skete på korset, og som tager form i deres liv, som tror på Kristi kors, at det gamle menneske blev korsfæstet med Kristus (Rom6,6).

Det må ejes i daglig anger, bod og tro. Den gamle natur i mig har ingen eksistensret set i frelsesforholdet til Gud. Det må daglig antages i tro. Uden klart syn på denne korsfæstelse bliver helliggørelse til fromhedsøvelser og forsøg på at måle den grad af facadeoppudsning, man har nået i forhold til sin nabo.

Alt, hvad der hører kødet til, er på grund af forsoningen med Kristus virkelig korsfæstet. Det er helliggørelsens inderside.

Den, som med navn af troende, af Guds barn, af hellig, stadig forsvare det i sit liv, som trods alt er dømt, som f.eks. had til en broder, hovmod over evner eller anlæg, gerrighed, en hemmelig synd eller udpræget, den lyver for sig selv, når det gælder hans tro og fred. Helliggørelse og retfærdiggørelse hænger også sammen i omvendt orden.

Troen, freden med Gud kan ikke bestå sammen med en eneste frigivet og hyldet synd. Troende, som hylder utugtige handlinger eller lever løgnagtigt er på vej mod at fuldende i kødet. Det er nok værd at være vågen, vi må erindre, at Guds gaver til sejr i vort liv skaber vort åndelige liv, om de får lov til at råde. Det gælder ved ånden at døde legemets gerninger. Vi er døde til Kristus - en daglig død i os.

Vi er ikke frit stillede. Så langt er det rigtigt: Vi skal helliggøres, men trangen er ikke et bud. Den kommer af det Kristus er i os (Ef.3,17 - Kol.3,1-4).

Helliggørelse er nemlig dernæst, at Kristus råder i os (1.Pet.3,14-15) han antages som herre - og at Kristus åbenbares i vort daglige liv.

Kristus råder i os, lever nu i os. - Hans sind er født ind i os, da vi fødtes påny ved Ordet til et levende Håb. Hans sind er helligt. Hans ydmyghed vil gøre os til det vi er, intet. Hans fred råder i vore hjerter (Kol.3,15). Hans barmhjertighed i vore handlinger, som han har tilgivet os (Ef.4,22) Hans vilje vor vilje. -

Det er mærkelig nok i praksis at øve vold mod sig selv, for vi vil helst slå igen, ses tydeligt, bestemme farten, sætte de andre på plads og selv have en mening.

Helliggørelse kan synes for en, som om man sættes fra bestillingen og bliver en anden Per Tot - og så sker der det, at man af Guds lønlige veje oplever, at på Herrens veje kommer der et åndeligt rigtigt facit.

Helliggørelse sker i kraft af, at den, som intet er i sig, er sat retfærdig for Gud, og den helliggørelse skaber de sande åndelige mennesker, som er udrustede med den mærkelige ydmyge myndighed, den blide fasthed, den smittende kærlighed, disse åndelige mennesker, som er verdens dårlige samvitighed., og samtidig åndeligt inspirerende.

Helliggørelse skaber aldrig pralende mennesker, aldrig overmodige, men den holder mennesket på den platform, hvor Gud har anbragt det, at det er intet i sig selv, men har alt i Kristus.

Helliggørelsen udfører det kæmpearbejde at holde et menneske på retfærdiggørelsens grundlag - fordømt, fordærvet i mig selv - og samtidig lade Kristus lyse i dem.

Helliggørelse er da også, at Kristus forherliges i vore legemer, være sig ved liv eller ved død.

Når skriften taler om, at vi helliges ved tugt - Hbr.12,10: "*For vore fædre tugtede os for en kort tid, som de nu ville, men Gud gør det til vort bedste, for at vi skal få del i hans hellighed.*" føjes det til, han tugter os til vor gavn, for at vi skal få del i hans hellighed. Helliggørelse er da kort sagt: Kristus levendegjort i os ved Den Hellige Ånd.

Den helliggørelse kan aldrig ske ved, at vi tager formaninger alvorligt. Mange kristne regner med, at alle skriftens formaninger, råd, advarsler er kraftkilderne til at leve helligt.

Der er ikke mere kraft i en formaning som f.eks. den: Vær brændende i ånden (Rom 12,11) end der er at spise en vejviser ved en skovvej. Formaninger er vejvisere. Jesus selv er kraftkilden. På det punkt er der begået mange fejl i kristen forkyndelse. Vi behøver alle formaninger, vi må endda tage os dem til hjere. De er i overensstemmelse med Guds vilje - men Kraften er i Jesus, i det samliv med ham, som aldrig tåler at blive vanemæssigt, og som beror på, at vi lever i sandhedserkendelse, lever i lyset, intet skjuler - og derfor lever åndeligt. I åndelige. I os opfyldes lovens krav - (Rom.8,4).

Helliggørelsen viser mig også udadtil deri, at den skiller mig fra synden og verden (2.Kor.6,14-7,1).

Det er det sværeste at få fat i, særlig for moderne mennesker. Der er et skel, ikke det, der tit tales om, men det, der er sat ved Kristi kors (Gal.6,14).

Han har korsfæstet verden for mig.

Vi er de troende mennesker for at helliges til mesterens brug.

(Uddrag - foredrag 1954 af Frits Larsen. Original tekst - venligst stillet til rådighed af familien til gengivelse på Shafan.)